

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

39.

Den fromme Hellenas

Den fromme Hellenas i Maanestien sad
Dg stuede Himmelens Stjerner;
De sorgfulde Tanker i Hjertet hun bar
Frempressede Saarer paa Kinden saa klar,
Der glittret som rullende Perler.

I blide Moltoner og sittrende Nost
Hun stemte sin Hals til at synge;
Fra Himlen hun ventet sin eneste Trost,
Til hvilken hun sukken med haabesuldt Bryst
Dg flaged sin Skjebne paa Jorden.

Min Moder, -- i Graven er gjemt hendes Ben, --
Min Fader paa Havbunden hviler,
Dg den som mig rakte sin Haand som min Ven
I Krigen er falden, men jeg er igjen,
Forbrændt ud af Sorgernes Lue.

Hvad Verden mig Kjenked er bittert og surt,
Forhaanelser, Modgang og Plager,
Dg Alt hvad jeg horer og hvad jeg faar spurgt

u. s. u. a.

V box 17:497

Er Stolthed og Trætte og alskens Utugt
Bedragerens skjændige Laster.

Derfor du, o Herre! forkort mine Aar;
Men værdigen mig til din Raade,
Dg skul mine Synder i Frelserens Saar
Dg send mig en Hilsen, som Peder han faar,
Med Qvinderne, der kom fra Graven.

For Bonnen blev endt, en stjernelys Glands
Omstraalte den fromme Hellenas,
Dg midt udi Glandsen en Skygge der var,
Som Faderens fuldkomne Billede har,
Der hørt du værdige Datter.

Jeg takker dig først for du løb mine Raad
Dg holdt dig til Gud og til Dyden;
Thi see jeg forkynder et glædeligt Bud,
Din Bon den blev hørt, du fandt Raade hos Gud,
Dit Navn er i Livsens Bog skreven.

Dernæst jeg fortælle, hvordan det gik til,
Den Tid, da jeg sank udi Havet,
Saasnart som min Sjæl af mit Legem forud,
Den viste sin Vej, som var dannet af Gud,
Dg jeg kom til Himmelen's Porte.

Der blev jeg indledet af Kone og Søn,
Som ledte mig hver ved min Side;
Kom kjerlige Fader og arv nu den Løn,
Som Herren af Raade gi'r Menneskets Børn,
Der leve i Gudsfrøgt paa Jorden.

Saa kom jeg for Herren og Lammet hans Søn;
Bed dette Syn blev jeg en Engel,
Dg strax fik jeg Plads iblandt andre Gudsborn,
Dg stemte med dem i en Lovsang saa skøn
For Gud, det treenige Væsen.

Den kjerlige Glæde vi Alle her har,
Formaar jeg dig ei at forklare,
Thi Himmelen's Herlighed du ikke forstaar,
Men du faar at see den nu inden et Aar;
D ti, med din klynkende Tone.

Nu Stemmen ophørte og Skyggen forsvandt,
Med den svant og Hellenas Sorger;
I indvortes Glæde hun prisede Gud,
Dg sødt hun erindret sit Saligheds Bud,
Som Faderen hende forkyndte.

Som salig hun leved sin øvrige Tid,
Dg altid var glad ndi Herren,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70

Mod Alle hun viste sig venlig og blid,
Formaned Enhver til at bede med Flid
Til ham, som kan Skjebner forandre.
Eign denne Høllena min Datter og Son,
Dg hold dig til Gud og til Dyden,
Da altid i Hjertet giv Herren din Løn,
En salig Tilværels' skal blive din Løn
Endog mens du lever paa Jorden.

D Herre forplandt udi Meniges Bryst
En Altraa at søge det Gode,
Dg altid at lyde vor Messie Røst,
I ham paa Golgatha at søge vor Trost,
D læg til vor' Bønner dit Amen.